

skulde bringe Næringen fra de frie over i de bundne Næringsers Klasse o. s. fr. Der er vistnok noget Villkaarligt i den Grændsebestemmelse, som ligger i Udkastets § 16 og andre hidhørende Forskrifter i denne Lov; men, ligesom dette gjælder om enhver i Lovgivningen fremtrædende Grændsebestemmelse, saaledes kommer her det væsentlige Moment i Betragtning, at den Grændse, som det foreliggende Udkast har, er den nu bestaaende, og at en ny Grændse, om den end har meget for sig, vil være vanskeliger at overholde og støde paa stærkere Modstand — blot fordi den er ny.

Til § 18.

Denne Paragraphs Bestemmelser maae antages støttede paa, at det selv efter Overgangsperiodens Slutning, da det bliver saa let at forene flere Fag, vilde være urimeligt at forlange særskilt Borgerskab paa Haandieringer, der ere hinanden saa nær beslægtede som de her under a til h anførte (se § 46 med tilhørende Motiver af Lovudf. for R.). Hvad der derimod i denne Paragraph ansøres om Blikkenslagere og Kobbersmede, Bågere m. fl. passer egentlig ikke herhen og indbefattes heller ikke under Paragraphens Overtkrift; thi Meningen er jo ikke, at der kun skal meddeles eet Borgerkab paa at være Båger, derimod indbefattede Konditori, Kagebageri o. s. v., men kun at udvide eller nærmere bestemme Grændsen for nogle enkelte Fag, hvis Grændse hidtil har været i sær Grad vildisputeret. Den sidste Deel af Paragraphen formentes derfor at burde udgaae her for enten at tilføies § 19 eller følge efter denne som en egen Paragraph.

I Udkastets § 87, 3die Punktum, findes den Bestemmelse, som viser, hvorvidt nærværende Paragraph strax skulde træde i Birk-somhed. Da imidlertid denne Art Sammensmeltninger har det store Fleertal blandt vedkommende Haandværkere imod sig, og da man dog i Overgangstiden søger at holde paa det Bestaaende, anseer Udvalget det for rettest, at denne Paragraph først træder i Kraft fra Overgangstidens Udløb.

Til § 19.

See herved hvad til forrige Paragraph er bemærket, samt § 41 med Motiver af Udk. for R. Ved Til læget a har man meent at nedbryde en Grændse, som hyppigen viser sig hemmende og ikke sjældent fremskalder Retstrætter; ved Til læget e har man villet give en fast Bestemmelse om Noget, hvortil der ellers ordentligviis udfordres Bevilling.

Til § 22.

Ifølge Udkastets § 48 skulde det være en Bevillingsfag, om Haandværker og Fabrikanter maatte handle med brugte Sager af den Art, som de selv bestililigen forfærdige. Men ligesom Udvalget i det Hele maa holde for, at Bevillingsmyndigheden bør indskrænkes til det absolut Nødvendige, saaledes sees ingen Betænkelse ved at tilstaae Haandværkere og Fabrikanter den omhandlede Frihed.

Til § 23.

Skjøndt det her givne Bestemmelse vistnok vanskeligen lader sig forene med Begrebet om Næringsfrihed, har Fleertallet dog ikke troet, at den burde udgaae af Loven (jfr. Motiverne til Udk. for R. Side 271 Nr. 2). Udvalget har imidlertid foreslaaet tvende Lemninger, der for en ikke uvæsentlig Deel ville afhjælpe det paaapegede Savn, og for det Øvrige maa henvises til Ministeriets Bevillingsmyndighed.

Til § 27.

Da det formeentlig ikke bør nægtes den Vedkommende, der forlanger det, at lade Spørgsmaalet, om en vis Næring henhører under Paragraphens Forbud eller ikke, prøve ved Dømtolene, foreslaaer Udvalget, at det 3die Punktum udgaaer. — At det tillades Hvedebrødbagere at nedsette sig inden en Mil fra Kjøbstæderne, vil formeentlig billiges.

Til § 29—32.

Seer man hen til Handelens Fordeling for Diebliffet, finder man i Kjøbenhavn tvende Hovedklasser, Grosferere og Detailhandlere, og i Kjøbstæderne een, nemlig de saakaldte Kjøbmænd, der handle baade i Stort og Smaat;